

Hồi thứ Bốn Mười Bốn

Dùng Phép Cũ Thủ Tiêu Ngô Khảm

Thích Phương chờ đợi đến lúc Vạn Khuê ngáy pho pho mới rón rén ngồi dậy, nhẹ bước xuống lầu ra nhà ngoài định đến chỗ Vạn Chấn Sơn.

Trong nhà đèn lửa tắt hết, lại có thanh âm khằng khặc rất quái dị vọng ra, dường như một người đang làm việc gì cực nhọc thở hút khó khăn.

Thích Phương lấy làm kỳ, nàng toan cất tiếng gọi:

– Công công!

Nhưng nàng kịp dừng lại, thò đầu dòm qua khe cửa sổ vào trong.

Lúc này bóng trăng chênh chếch qua làn giấy dán cửa sổ nàng nhìn thấp thoáng thấy Vạn Chấn Sơn nằm ngửa trên giường, hai tay lão từ từ đẩy lên không mà hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Thích Phương nín thở nghĩ thầm:

– Công công đang luyện môn nội công cao thâm, ta nghe nói lúc luyện nội công kỳ nhất là đừng để ngoại giới quấy nhiễu, nếu không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma một cách dễ dàng, bây giờ ta không thể hô hoán được, đành chờ công công luyện nội công xong sẽ tính.

Nàng thấy Vạn Chấn Sơn hai tay đẩy lên không một hồi rồi từ từ ngồi dậy, lão bước xuống giường đi về phía trước mấy bước, cúi mình xuống lão lại đưa tay lên không tựa hồ chụp lấy vật gì.

Thích Phương Lẩm Bẩm:

– Công công đang luyện Cầm Nã Thủ Pháp.

Nàng coi một lúc nữa thấy động tác của Vạn Chấn Sơn càng về sau càng quái dị, hai tay lão không ngớt chụp vật gì trên không rồi làm như xếp ngay ngắn lại, tựa hồ xếp những phiến gạch cao lên. Nhưng dưới ánh trăng nàng nhìn khá rõ thì trên mặt ván gác chẳng có vật gì.

Thích Phương thấy lão chụp trên không một lúc rồi hai tay sờ soạng tựa hồ nhận thấy là đủ lớn rồi.

Hai tay lão lại thủ thế như ôm một vật gì lớn nhét vào phía trong.

Thích Phương mê man coi tình trạng này, lại thấy Vạn Chấn Sơn vẫn nhắm mắt, cử động của lão không giống người luyện công, mà tựa hồ kếp hát trên sân khấu đang đóng vai tuồng câm.

Đột nhiên nàng nhớ tới câu Đào Hồng nói ở trong tòa nhà từ đường hoang phế: “Lão gia nữa đêm trở dậy xây tường”.

Nhưng cử động này của Vạn Chấn Sơn không phải là xây tường, dù có liên quan gì đến tường thì cũng chỉ là đắp cái lỗ hổng ở bờ tường.

Thích Phương đâm ra hoảng sợ lắm lắm:

– Phải rồi! Công công mắc phải Ly Hồn Chứng, nghe nói người mắc bệnh này trong lúc ngủ mơ nhảm dậy hành động, có người cởi hết quần áo đi lại trên nóc nhà, thậm chí có người sát nhân phóng hỏa. Làm những việc cực kỳ quái dị, khi tỉnh táo lại hoàn toàn không nhớ gì nữa.

Vạn Chấn Sơn tiếp tục theo tư thế chụp lấy vật gì để lấp vào chỗ tường hổng rồi lại vọt lên không dùng sức đẩy mấy cái, tiếp theo lão hành động như người lấy gạch xây tường.

Thích Phương lắm lắm:

– Quả đúng là hành động xây tường.

Ban đầu mới trông thấy Vạn Chấn Sơn hành động điên cuồng nàng không khỏi ớn da gà, sau nàng nhận ra cử động của người xây tường thì trong đầu óc đã có điều tiên nhập của Đào Hồng nên không sợ nữa.

Nàng nghĩ thầm:

– Đào Hồng đã nói công công mắc phải Ly Hồn Chứng từ lâu rồi, đa số những người mắc phải bệnh này không muốn để ai hay, Đào Hồng thường ngủ cùng phòng với công công nên biết rõ ngọn ngành, dĩ nhiên công công khó chịu về điều đó.

Bây giờ nàng lại cởi mở được cả nghi vấn vì sao mà Đào Hồng bị Vạn Chấn Sơn đuổi đi.

Nàng sức nhớ ra điều gì tự hỏi:

– Không hiểu công công còn xây tường bao lâu nữa mới tỉnh táo lại? Nếu để quá canh ba, gã Ngô Khảm đổ thuốc giải đi rồi bỏ trốn thì hỏng bét.

Nàng thấy Vạn Chấn Sơn cử động xây tường lúc nữa rồi dừng lại ngấm nghĩa, miệng mỉm cười ra chiều thỏa mãn.

Đoạn lão lên giường nằm nghỉ.

Thích Phương bụng bảo dạ:

– Công công vất vả hồi lâu chắc là thần trí chưa ổn định, hãy để lão nghỉ một lát rồi ta sẽ kêu.

Giữa lúc ấy bỗng nghe ngoài cửa phòng có người đến gõ nhẹ mấy tiếng, tiếp theo thanh âm cất lên gọi:

– Gia gia! Gia gia!

Đúng là thanh âm của Vạn Khuê.

Thích Phương kinh ngạc tự hỏi:

– Sao bây giờ tam ca còn tới đây? Y đến làm gì?

Vạn Chấn Sơn lập tức ngồi nhòm dậy, lão định thần lại hỏi:

– Có phải Khuê nhi đó không?

Lão đã luyện võ lâu ngày, thính lực linh mẫn hơn người thường nhiều, dù lão đang ngủ say nhưng có tiếng động, dù là tiếng hô hoán nhỏ nhẹ cũng đủ khiến lão hồi tỉnh, chỉ khi nào Ly Hồn Chứng đang phát tác, tinh thần bị cầm giữ vào việc gì thì mới khó tỉnh táo trở lại.

Vạn Khuê đáp:

– Hài nhi đây.

Vạn Chấn Sơn nhảy xuống khỏi giường nằm mà không phát ra tiếng động, tuy lão tuổi già nhưng thân pháp còn mau lẹ khác thường.

Vạn Chấn Sơn lập tức rút then mở cửa cho Vạn Khuê vào.

Lão vừa ngó thấy con đã hỏi ngay:

– Có tìm ra manh mối gì về kiếm phổ không?

Trong lòng lão lúc nào cũng băn khoăn về pho kiếm phổ.

Vạn Khuê hô một tiếng:

– Gia gia!

Rồi đưa tay trái vịn vào thành ghế.

Ánh trăng lọt qua làn giấy dán cửa sổ rọi vào trong phòng, Thích Phương nhìn thấy lờ mờ người già lão đảo, nàng sợ bóng mình in vào tờ giấy có thể làm cho bại lộ hành tung. Nàng liền co người lại đứng thấp xuống dưới cửa sổ, nghiêng mình chú ý lắng nghe, chứ không dám đứng thẳng người để dòm động tĩnh của cha con họ Vạn.

Vạn Khuê hô một tiếng gia gia, dừng lại một chút rồi ngập ngừng nói tiếp:

– Con dâu của gia gia... không phải là người tốt.

Thích Phương giật mình kinh hãi tự hỏi:

– Tại sao y lại nói thế?

Lại nghe thanh âm Vạn Chấn Sơn cất lên hỏi:

– Chuyện gì vậy? Chắc đôi vợ chồng trẻ lại gây lộn rồi phải không?

Vạn Khuê đáp:

– Kiếm phổ tìm thấy rồi, chính con dâu của gia gia đem dấu đi chứ chẳng phải ai xa lạ.

Vạn Chấn Sơn vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, cất giọng run run hỏi:

– Tìm thấy được là hay! Tìm thấy được là hay! Hiện giờ ở đâu?

Thích Phương cực kỳ kinh hãi, tự hỏi:

– Sao y lại biết thế? Ô! Chắc là Không Tâm Thái không nhìn được kể cho tam ca nghe rồi.

Nhưng Vạn Khuê tiếp tục nói nữa khiến nàng hiểu ngay là mình đoán trật.

Vạn Khuê tố cáo với phụ thân là gã ngó thấy Thích Phương cùng con gái đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt khác lạ. Gã đoán có điều gì ngoắt ngoéo, liền giả vờ ngủ say mà vẫn hé mắt nhìn động tĩnh của nàng.

Gã còn nói là thấy nàng bưng cái chậu đồng ra vườn sau liền rón rén theo hút mới biết nàng đem kiếm phổ dấu vào trong xa quạt lúa ở mái tây hiên vườn sau.

Thích Phương thở dài lẩm bẩm:

– Khổ cho gia gia rồi! Cuốn sách này lại lần nữa lọt vào tay công công cùng tam ca, bây giờ muốn đoạt lại thật khó hơn cả lên trời, thôi ta đành chịu thua. Tâm cơ của tam ca so với ta còn lợi hại hơn nhiều.

Lại nghe Vạn Chấn Sơn nói:

– Nếu thế thì hay lắm rồi! Chúng ta ra đó lấy về coi, Khuê nhi cứ giả vờ như chẳng biết gì xem thị làm sao? Nếu thị không nhắc tới Khuê nhi cũng đừng nói huých toẹt ra, ta vẫn còn nghi tại sao cuốn sách tự nhiên lại mọc ra ở đây. E rằng... e rằng... e rằng...

Lão nói luân ba chữ “E rằng” rồi dừng lại không nói thêm nữa.

Vạn Khuê la lên:

– Gia gia!

Thanh âm gã tỏ ra rất đau khổ.

Vạn Chấn Sơn hỏi:

– Làm sao?

– Con dâu của gia gia... lấy cắp cuốn kiếm phổ đó nguyên là vì...

Gã nói tới đây thanh âm phát run.

Vạn Chấn Sơn hỏi:

– Vì ai? Vì lẽ gì?

Vạn Khuê đáp:

– Vì... vì tên cầu tặc Ngô Khảm.

Thích Phương chấn động tâm thần, cơ hồ không tin ở tai mình nàng tự hỏi:

– Sao y không bảo vì gia gia ta mà lại vì Ngô Khảm? Thậm chí y còn bảo tên cầu tặc Ngô Khảm nghĩa làm sao?

Vạn Chấn Sơn hỏi lại:

– Vì Ngô Khảm ư? Sao lại kỳ vậy?

Giọng nói của lão đầy vẻ kinh nghi.

Vạn Khuê đáp:

– Đúng thế! Hải nhi theo dõi đến vườn sau đứng ngó thấy thị dấu kiếm phổ rồi, vẫn tiếp tục theo sau một quãng xa, ngờ đâu... thị đi tới hành lang lại cùng tên Ngô Khảm đập đầu với nhau. Con dâm phụ này... thật là đứ hèn hạ mặt dầy... không biết xấu hổ là gì.

Vạn Chấn Sơn trầm ngâm hỏi:

– Ta xem y ngày thường là người đoan chính, không ra tuồng mèo mả gà đồng, Khuê nhi coi lầm chăng? Hai đứ nói với nhau những gì?

Vạn Khuê đáp:

– Hải nhi sợ chúng phát giác mình theo dõi nên không dám đến gần, trên dầy hành lang chẳng có chỗ nào ẩn thân được, hải nhi đành ẩn vào trong góc tường phía sau, hai tên cầu nam nữ nói nhỏ quá hải nhi không nghe được hết nhưng cũng được quá nửa.

Vạn Chấn Sơn “Ồ” một tiếng rồi nói:

– Hải nhi! Người đừng nóng tính, bậc đại trượng phu lo gì không vợ, chúng ta đã có kiếm phổ sẽ ra được chỗ bí ẩn trong đó, nháy mắt sẽ trở nên một nhà đại phú hào bậc nhất thiên hạ. Người có muốn mua cả trăm cơ thiếp cũng chẳng khó gì, người hãy ngồi xuống thủng thẳng nói cho ta nghe.

Mấy tiếng lách cách vang lên, Vạn Khuê ngồi xuống cạnh giường thở hồng hộc nói:

– Con dâm phụ cất dấu cuốn sách rồi, vẻ mặt nhờn nhờn đắc ý miệng cất tiếng ca những tiểu khúc, tên gian phu vừa thấy thị mặt dầy vẻ hân hoan nói ngay: “Canh ba đêm nay tiểu đệ chờ tam tẩu ở trong phòng củi... tam tẩu đừng... quên nhe...”.

Gã nói câu này phát run phỉ dừng lại một chút rồi mới tiếp:

– Hải nhi nghe thấy câu này rõ quá rồi, không còn sai trật được.

Vạn Chấn Sơn tức giận hỏi:

– Thế rồi con tiểu dâm bảo sao?

Vạn Khuê đáp:

– Thị... thị bảo “Tên chết dầm! Sao dám lớn mật đến thế? Không sợ mất mạng ư?”.

Thích Phương thu hình ở ngoài cửa sổ nghe tới đây trong lòng bối rối, miệng lẩm bẩm:

– Hai người họ thóa mạ ta một điều con dâm phụ, hai điều con dâm phụ...

sao họ lại nghi oan cho mình đến thế được?... Tam ca ơi!... Tiểu muội... nhất tâm vì tam ca, phải nén lòng để đoạt lại thuốc giải cho tam ca trị thương... tam ca lại nhục mạ tiểu muội thế này thì ra không còn một chút lương tâm nào...

Lại nghe Vạn Khuê nói tiếp:

– Hải nhi... nghe hai đứa nói vậy, lửa giận bốc lên hận mình không rút kiếm chém chết hai tên này ngay, vì hải nhi không đeo kiếm và lại sau khi bị độc thương không còn sức lực, chẳng thể ra mặt tranh đấu với chúng được, hải nhi phải trở về phòng trước để con dâm phụ khỏi sinh dạ hoài nghi, hai tên gian phu dâm phụ về sau còn nói những gì hải nhi không nghe thấy được.

Vạn Chấn Sơn nói:

– Hừ hừ! Không trách người ta bảo cha nào con nấy, quả nhiên cả nhà họ toàn đồ vô sỉ...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

– Bây giờ chúng ta hãy đi lấy kiếm phổ trước rồi hãy đến chờ ở ngoài phòng củi, bất gian phải bắt cả đôi khiến cho cặp cầu nam nữ này chết cũng không oán hận ai được.

Vạn Khuê đáp:

– Con dâm phụ mê trai đó, thị nóng ruột không chờ được đến canh ba đã lần đi rồi, hiện giờ... hiện giờ...

Gã nghiêng răng ken két, hiển nhiên gã đang phẫn nộ đến cực điểm.

Vạn Chấn sơn nói:

– Nếu vậy chúng ta đi ngay bây giờ, Khuê nhi cầm kiếm đi, nhưng đừng ra tay vội, hãy chờ ta chặt chân tay hai đứa rồi người hãy động thủ kết thúc tánh mạng cặp cầu nam nữ đó.

Bỗng thấy cửa phòng mở ra, Vạn Chấn Sơn tay trái đỡ dưới nách Vạn Khuê, hai người đi thẳng ra vườn sau.

Thích Phương đứng tựa vào tường, hai hàng châu lệ tầm tã tuôn rơi nhỏ xuống vạt áo, nàng than thầm:

– Ta chỉ mong trị lành thương thế cho tam ca, không ngờ y sinh dạ hoài nghi... phụ thân ta đi rồi không trở lại, Dịch sư ca chịu đựng bao nỗi oan khiên... bây giờ... tam ca lại đối xử với ta như vậy thì những ngày sau đây ta còn sống làm sao được?

Lòng nàng chua xót không bút nào tả xiết, đâm ra chán mọi sự đời và không muốn sống nữa.

Thích Phương cũng chẳng nghĩ gì đến chuyện lý luận với trượng phu hay gọi Ngô Khảm ra đối chất, toàn thân nàng bất lực, vẫn đứng tựa vào tường.

Chẳng mấy chốc, lại nghe tiếng chân vang lên.

Cha con họ Vạn trở về sảnh đường, hai người đứng lại nói nhỏ thương lượng với nhau.

Vạn Khuê hỏi:

– Gia gia! Sao gia gia không giết tên cầu tặc Ngô Khảm ngay ở trong phòng chứa củi?

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Trong phòng củi chỉ thấy một gian phu, còn dâm phụ chắc là nghe được phong thanh đã chạy đi rồi, bắt gian phải bắt cả đôi. Nhà mình là một đại gia ở thành Kinh Châu, không thể giết người một cách khinh suất... sau khi lấy được kiếm phổ này rồi, chúng ta còn nhiều chuyện phải làm ở Kinh Châu. Mình không nhin được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn, vậy nên ta cần thận trọng, chớ có hành động lỗ mãng.

Vạn Khuê hỏi:

– Chẳng lẽ lại bỏ qua vụ này? Hài nhi làm sao tiêu được mối căm hận?

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Muốn tiêu hận thì khó gì? Chúng ta lại dùng phương pháp cũ kết thúc tánh mạng của gã gian phu.

Vạn Khuê hỏi:

– Phương Pháp cũ là thế nào?

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Tức phương pháp đã đối phó với Thích Trường Phát....

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Khuê nhi hãy về phòng trước đi, ta sai người triệu tập chúng đệ tử, hài nhi sẽ cùng bọn chúng đến chờ ta ở ngoài phòng, đừng để ai nấy dạ hoài nghi.

Thích Phương trong lòng bối rối, chẳng có chủ ý gì hết, nàng tự hỏi:

– Sự việc đã xảy ra đến thế này là ta không sống được nữa rồi, nhưng còn Không Tâm Thái thì sao? Ai sẽ chiếu cố cho y?

Bỗng nghe Vạn Chấn Sơn nói dùng cách đối phó với Thích Trường Phát để đối phó với Ngô Khảm nàng tưởng chừng có người đặt một khối băng lên đầu mình, lập tức nàng tỉnh táo lại, tự hỏi:

– Bọn họ đã đối phó với gia gia ta bằng cách nào? Ta cần điều tra cho biết rõ vụ này, công công sắp kêu bọn đệ tử đến ngoài phòng ta không thể đứng đây được nữa. Biết ẩn vào đâu để nghe lén bấy giờ?

Nàng lại nghe Vạn Khuê dạ một tiếng rồi trở về phòng.

Vạn Chấn Sơn ra ngoài đại sảnh lớn tiếng hô hoán gia nhân thấp đèn.

Chẳng bao lâu tiền sảnh, hậu sảnh đều xao xáo có tiếng người, bọn đệ tử và nô bộc đều đến tụ tập.

Thích Phương biết rằng chỉ trong khoảnh khắc là có người qua lại ngoài cửa sổ, nàng ngần ngừ một chút rồi lạng mình tiến vào phòng Vạn Chấn Sơn, nàng mở rèm chui vào gầm giường lão.

Rèm buông xuống tận mặt đất, nếu không có người cố ý vén lên thì chẳng thể nào phát giác ra hành tung nàng được.

Thích Phương nằm ngang dưới gầm giường, chỉ trong giây lát đã thấy được ánh sáng lọt vào, người ta thấp đèn lên rồi.

Nàng trông rõ Vạn Chấn Sơn đi đôi giày vải tiến vào phòng, hai chân lão tới bên ghế rồi tiếng động lịch kịch, lão ngồi xuống ghế.

Tiếp theo nàng nghe lão sai gia nhân đóng cửa phòng.

Bên ngoài đại sư huynh Lỗ Khôn cất tiếng gọi:

– Sư phụ! Bọn đệ tử đến đây cả rồi, lão nhân gia có điều gì truyền dạy?

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Hay lắm! Người vào đây trước.

Thích Phương thấy cửa mở, Lỗ Khôn tiến vào rồi cửa phòng lại đóng lại.

Vạn Chấn Sơn hỏi:

– Có địch nhân đến kiếm bọn ta, người có biết không?

Lỗ Khôn đáp:

– Ai vậy? Đệ tử không rõ.

Vạn Chấn Sơn nói:

– Người đó giả làm thầy lang bán thuốc, ban ngày hấn đã vào nhà.

Thích Phương tự hỏi:

– Chẳng lẽ công công đã biết người bán thuốc là ai rồi? Không hiểu lai lịch y thế nào?

Lỗ Khôn hỏi:

– Đệ tử có được nghe Ngôn sư đệ nói tới vụ này, nhưng địch nhân là ai thì chưa hiểu.

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Hấn cải trang đó, chính mắt ta chưa trông thấy nên không biết chuẩn đích gốc gác hấn thế nào. Sáng sớm mai người ra phía Bắc thành điều tra cẩn thận coi, bây giờ người hãy ở ngoài chờ lát nữa ta có việc sai phái.

Lỗ Khôn dạ một tiếng rồi lui ra.

Vạn Chấn Sơn lại hô tứ đệ tử Tôn Quân, ngũ đệ tử Bốc Viên vào, lão cũng nhắc lại những lời tương tự như đối với Lỗ Khôn, có điều lão dặn Tôn Quân ra điều tra một giải ở phía thành Nam, còn Bốc Viên tra xét mặt Đông.

Khi lão dặn Bốc Viên rồi còn nói thêm một câu:

– Người bảo Ngô Khảm tra xét mặt thành phía Tây, Phùng Thản và Thẩm Thành hễ được tin gì thì chạy về báo cho ta hay tức khắc.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Vạn sư ca của người thương thế chưa lành không thể đi được.

Bốc Viên nói ngay:

– Dạ! Vạn sư ca nên nghỉ ngơi ít ngày nữa.

Rồi gã mở cửa lui ra.

Thích Phương biết lão nói mấy câu này có ý để Ngô Khảm nghe tiếng khiến gã khởi sinh lòng ngờ vực.

Lại nghe Vạn Chấn Sơn gọi:

– Ngô Khảm vào đây!

Thanh âm lão hô Ngô Khảm cũng như lúc đã hô hoán bọn Lỗ Khôn, chẳng có vẻ gì nghiêm khắc mà cũng không ra chiều ôn hòa đặc biệt.

Thích Phương lại thấy cửa phòng mở ra, Ngô Khảm khoa chân phải bước qua ngưỡng cửa đã có vẻ ngần ngại, nhưng rồi gã cũng tiến vào.

Hai chân Ngô Khảm đi về phía Vạn Chấn Sơn mấy bước rồi dừng lại.

Thích Phương ngó thấy vạt áo trường bào của gã rung động biết là gã khiếp sợ, người đang run bần bật.

Lại nghe Vạn Chấn Sơn hỏi:

– Có địch nhân tìm đến nhà mình, người đã biết chưa?

Ngô Khảm đáp:

– Đệ tử ở ngoài cửa đã nghe sư phụ nói là tên lang trung bán thuốc đó, chính đệ tử đã mời hấn vào trị bệnh cho Vạn sư ca, đệ tử không ngờ lại là địch nhân, xin sư phụ lượng thứ cho.

Vạn Chấn Sơn nói:

– Người đó đã hóa trang thì người không thể nhận ra được, dĩ nhiên người không có điều gì đáng trách, sáng sớm mai người ra điều tra một giải phía tây thành Kinh Châu, hễ thấy hấn thì chú ý theo dõi hành động.

Khô Khảm đáp:

– Đệ tử xin tuân lời sư phụ.

Đột nhiên Vạn Chấn Sơn cử động hai chân, lão đứng dậy rồi.

Thích Phương không nhìn được đưa tay vén một góc rèm để ngó ra ngoài, nàng vừa nhìn rõ bất giác cả kinh thất sắc, xuýt nữa bật tiếng la hoảng.

Nàng thấy Vạn Chấn Sơn hai tay chịt cổ Ngô Khảm.

Ngô Khảm giơ tay lên đẩy mạnh hai tay Vạn Chấn Sơn ra nhưng chẳng ăn thua gì.

Rồi nàng thấy cặp tròng mắt Ngô Khảm lồi ra ngoài coi chẳng khác mắt cá vàng và dương lên mỗi lúc một lớn.

Hai tay Vạn Chấn Sơn bị móng tay Ngô Khảm cào thành vết rướm máu, nhưng lão vẫn chịt cổ Ngô Khảm, nhất định không chịu buông ra.

o O o